DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(Vervolg.)

V. DE AMATI.

Alles naar den duivel, ik moet direct telegrafeeren .... de groote zaal van het muziekgenootschap in Weenen afbestellen ...."

Joe Jenkins legde hem de hand sussend op den arm. „Bestelt u voorloopig niets af."

„Niets?" vroeg de impressario verbaasd.

„Neen. Want voorloopig is er geen reden om aan te nemen, dat mijnheer Karst over acht dagen te Weenen niet spelen zal...."

Het dienstmeisje begroette den detective beleefd. „Gaat u alsjeblieft in dezen salon, Mr. Jenkins. Mijnheer Karst zal direct komen." Met deze woorden schoof ze haastig weg.

Joe Jenkins keek opmerkzaam in den grooten, zonnigen salon rond. De hooge, breede gordijnen, die een voornaam, eenvoudig patroon toonden, hingen tot op den vloer af. Een kolossaal Perzisch tapijt bedekte bijna den ganschen grond. Op hooge schildersezels stonden Japansche, Australische en Amerikaansche landschappen.

Dat waren wellicht geschenken van de gasten, die op hun bonte omzwervingen door de wijde wereld in dit huis een korte rust genomen hadden; zij gaven dit vertrek een zweem van internationaliteit.

De deur ging langzaam open. Holger Karst kwam binnen. De detective wendde het hoofd om, een uitdrukking van schrik kwam op zijn gelaat. Van den jongen, levenslustigen kunstenaar was in èen nacht een moe, holwangig, schuw mensch geworden, die voor zich uitstaarde en bij het minste gerucht tezamen kromp. Juist opende Joe Jenkins zijn mond tot een woord van troost, toen voor den tweeden keer de deur openging. Een slanke, jonge dame trad gehaast binnen en bleef op het gezicht van de beide heeren verward in de deur staan. „Pardon," wendde zij zich tot Karst, „ik wilde slechts een boek halen."

Dan ging zij met snelle, geluidlooze schreden op de boekenkast toe en monsterde ijverig de daarin op een rij staande deelen.

Een fijne lucht van Peau d'Espagne zweefde door de kamer. Ze hield nadenkend op en legde haar hand op haar voorhoofd.

„Deze boeken zijn volgens de namen van de schrijvers gerangschikt," zei ze zachtjes met een onschuldig geluid in haar stem.

„Ik zoek het boek ‚De witte olifant?' Het is van een Amerikaan. Kunt u mij misschien zeggen, hoe hij heet?"

„Mark Twain," antwoordde Joe Jenkins in plaats van den gevraagde. — De jonge dame richtte haar donkere blauwe oogen glimlachend op den Amerikaan en boog dankend het hoofd. „Zooals ik zie en hoor, een landgenoot van dezen wonderlijken humorist ....?"

„Juist," antwoordde de detective, eveneens glimlachend.

„Veroorlooft u," onderbrak hem Karst met zachte stem: „Mr. Joe Jenkins, Mejuffrouw Helena Jungmann, studente in de medicijnen." De jonge dame reikte den Amerikaan met een onbeschroomde beweging de rechterhand. „Het verheugt mij, zoo'n beroemden man te leeren kennen, Mr. Jenkins," zei ze, terwijl ze zijn hand krachtig schudde. „Ik vermoed dat u gekomen is om mijnheer Karst weer aan zijn verloren schat te helpen. U doet een goed werk; want mijnheer Karst is goed op weg, zwaarmoedig te worden!"

En terwijl haar oogen schelmachtig keken, voegde ze eraan toe: „Een geluk maar, dat mijnheer Karst in zijn droefenis nog den tijd gevonden heeft, heden voormiddag nog een uurtje in de Tauentzienstrasse te flaneeren!"

„Ik?" ... vroeg Karst verbaasd. „Ik heb dit huis sedert gisterennacht niet verlaten!"

„Hoort dien huichelaar," lachte Joe Jenkins.„ En daarbij heb ik hem met mijn eigen oogen gezien .... Ja ..... ik

„.... Op zijn Amati?"

„Op zijn Amati ...."

Het was de volgende middag, toen in het pension Valentin de telefoon belde. De eigenares zelf nam den hoorn. „Ik zou graag vernemen hoe het met mijnheer Karst gaat?"

„Hoe het mijnheer Karst gaat? Slecht, Mr. Jenkins. Hij is geheel gebroken; hij peinst maar. Sedert gisterennacht heeft hij het huis niet verlaten."

„Niet mogelijk U. vergist u, mevrouw Valentin."

„Ik me vergissen .... Hoe komt u daarbij?"

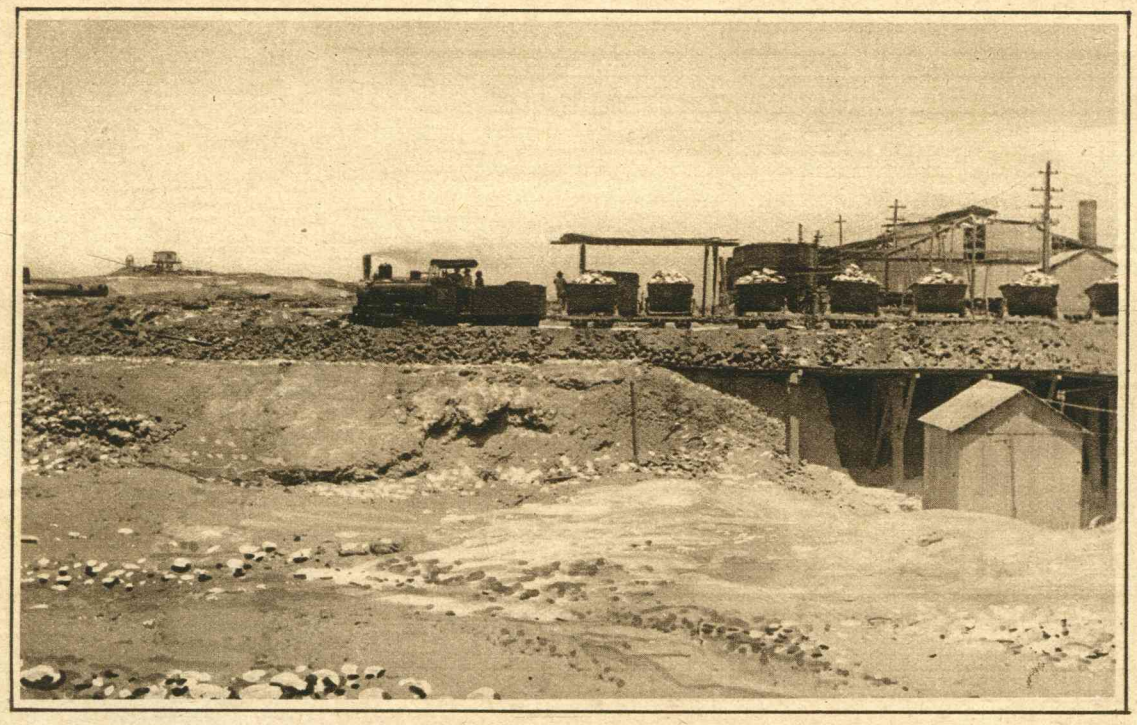
„Nu .... ik heb mijnheer Karst twee uur geleden frisch en vroolijk en vergenoegd in de Tauentzienstrasse gezien.... Ik reed jammer genoeg in een auto voorbij, daarom kon ik hem niet aanspreken."

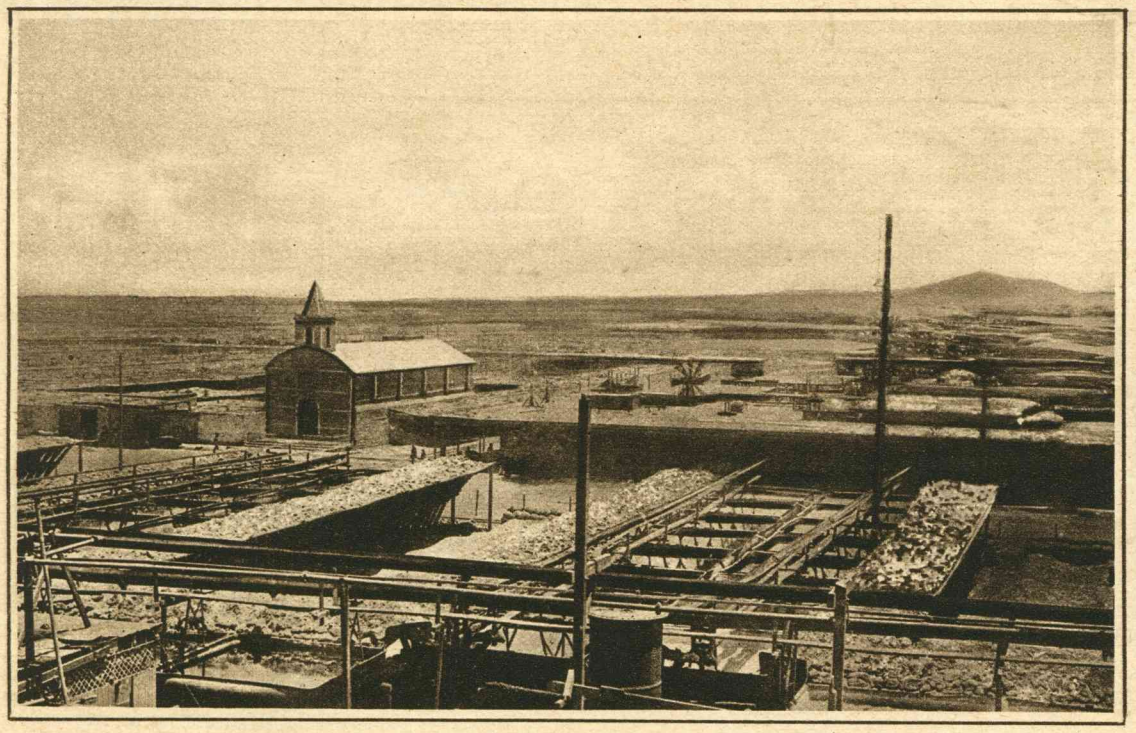
„Mijnheer Karst.... twee uur geleden .... in de Tauentzienstrasse? Dat moet een verwisseling geweest zijn. Ik verzeker u, dat hij het huis niet verlaten heeft."

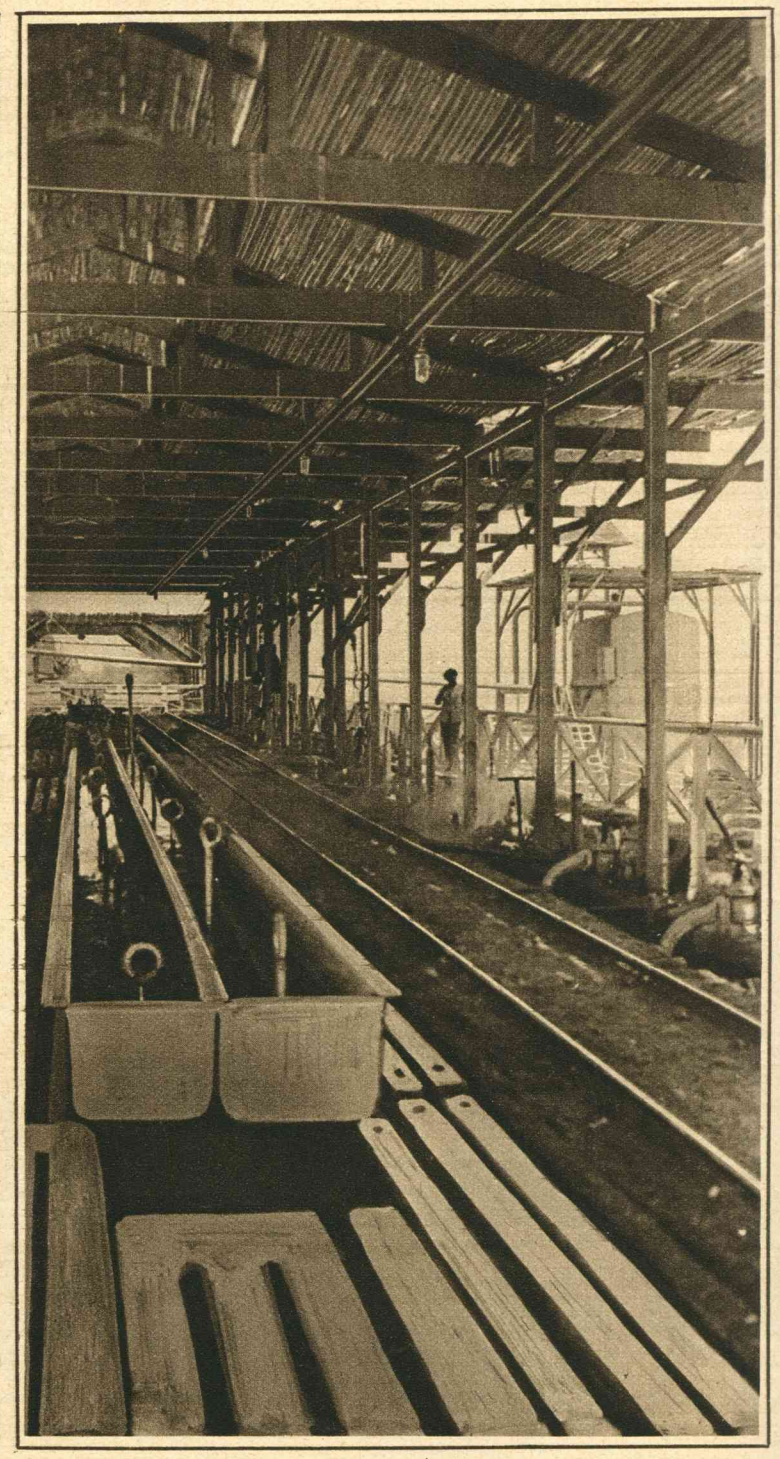
„Nu .... dat zullen we direct vaststellen .... ik zal er binnen tien minuten zijn."

„Ik zal mijnheer Karst zeggen, dat hij u binnen tien minuten hier verwachten moet."—

HET CHILISALPETER-GEBREK IN ONS LAND.

WAAR HET SALPETER VANDAAN KOMT.

Er is op 't oogenblik in ons land een groot gebrek aan Chilisalpeter als meststof. Onze lezers zullen in verband daarmede stellig de bovenstaande foto's op prijs stellen. Links boven: Gezicht op de Pampa in Chili. Een steenachtige, 1 à 2 meter dikke aardkorst, die van 10 tot 70% salpeter bevat. Op den achtergrond de fabriek waar het salpeter wordt bereid, met er omheen de woningen der arbeiders met hun gezinnen. Iedere nederzetting telt ongeveer 1000 zielen. Links-beneden: Terrein met vergaarbakken, waar het opgeloste salpeter na afgekoeld te zijn in kristalvorm neerslaat. Rechts: Platform boven de ketels, waarin de steenen, die met kipwagons worden aangevoerd, in water worden gekookt, zoodat het salpeter oplost.

Toen beiden buiten op de gang stonden, fluisterde de virtuoos opgewonden: „Er is nog iets gebeurd: het portret...." — „Het portret?"

„Ja .... mijn foto .... ze is sedert gisterennacht verdwenen."

Jenkins keek een oogenblik naar den grond en reikte dan zijn mandant de hand. „U moet alleen op uw kamer gaan," zei hij zacht. „Verlaat ze voorloopig niet meer. Ik heb zeer dringende zaken buiten dit huis te doen." En reeds was hij verdwenen. —

Tien minuten later stiet Joe Jenkins, die achter een aanplakzuil tegenover het pension Valentin stond, een zacht fluitje van tevredenheid uit. Met haastige schreden kwam Helena Jungmann uit het huis en riep een voorbijrijdenden kan het nu wel zeggen: hij was niet alleen .... neen! Arm in arm met een knappe, blonde, jonge dame!"

Lachend, schijnbaar gelaten keerde Joe Jenkins zijn gezicht naar den virtuoos. In 't zelfde oogenblik gleed zijn bliksemsnelle vorschende blik langs het aangezicht van de studente. Uit haar gezicht waren de laatste droppels bloed geweken, en haar verwijde pupillen schenen strak in 't niet te staren.